

SINT-PIETERS-BUITEN IN DE BAN VAN DE MISDAAD

INBRAKEN, GEWELD, ROOFMOORDEN, PASSIONELE DRAMA'S, OOK DESTIJD'S DE KEERZIJDE VAN DE SAMENLEVING...

Voor u verzameld uit 31600 edities van de "Gazette Van Gent".

Laat u, geachte lezer, met de traditionele "kerstvrede" in het vooruitzicht, vooral niet afschrikken door de nare, onheilspellende titel van mijn nieuwe bijdrage aan uw geliefd en ongeëvenaard tijdschrift... De triestige realiteit is echter dat ik bij het doornemen van de kranten uit de periode 1819-1941, naast opbeurende berichtgevingen over stadsontwikkeling, bouwwerken, inhuldigingen en kermissen ook minder fraaie gebeurtenissen onder ogen kreeg, die jammer genoeg zonder uitzondering ook in onze tijd nog aan de orde van de dag zijn.

De journalistiek uit het laatste kwartaal van de negentiende eeuw liet zich over dergelijke feiten van haar beste kant zien.

Een voorstel! Gooi in deze wintertijd nog een blok hout bij in de open haard, nestel je onder de schemerlamp, proef de sfeer van Edgar Allan Poe en Sherlock Holmes en flits jezelf heel even terug naar de bescheiden huiskamer van weleer. Laat de zeldzame geletterde verwante of buur vol passie uit de krant voorlezen over alweer een schromelijk misdrijf dat de goegemeente dagenlang in de ban hield en niet zelden straatzangers inspireerde tot het componeren van een smartelijk lied...

De dood van de ongelukkige gendarme Meeus.

21 oktober 1876

Wij vernemen de nieuwe erge misdaad, gepleegd door de genaamde Léonard Oblain, oud 35 tot 40 jaar, de moordenaar van Sivry in Frankrijk, die op 25 juni laatstleden aldaar de gemeenteontvanger Meurand en zijn meid van het leven heeft beroofd. Door Engeland uitgeleverd moest hij met de trein naar Brussel worden overgebracht.

Zaterdagmorgen om vier uur werd hij begeleid door de in burger geklede

gendarme Meeus, gehecht aan de geheime politie en in het bijzonder gelast om personen aan het gerecht uit te leveren.

De gendarme nam met zijn gevangene plaats in een compartiment van tweede klasse. De trein was rond vijf uur in de statie van Gent (* Gent-Zuid) aangekomen. De treinwachter bemerkte dat het portier van het rijtuig waarin de gendarme en zijn gevangene plaats hadden genomen openstond. De twee mannen waren verdwenen. In het compartiment vond men niets anders dan de hoed van de gendarme.

De garde, de stoker en de machinist hadden niets gezien of gehoord en in het compartiment bemerkte men geen spoor van een gevecht. Bij nader onderzoek bleek echter dat enige verse strepen op de deur van het rijtuig waren. Men wist in het begin niet wat denken, maar men geloofde dat er een verschrikkelijke misdaad was gebeurd.

Men zond telegrammen naar al de statiën tussen Gent en Oostende om opzoeken te doen verrichten. Weldra ontving men uit Drongen de melding dat men het lichaam van een man had gevonden aan de eerste bareel alvorens bij de brug over de Leie te komen.

Boeren aan de arbeid op het veld hadden op het ogenblik dat de expresstrein voorbijreed een zwart ding uit de trein op de weg zien vallen. Zij waren onmiddellijk de brugwachter aan *De Snep* gaan verwittigen en deze liep met hen mee langs de weg, waar zij naast de sporen een lichaam zagen liggen.

Men vond in de zak van de ongelukkige handboeien en een draaipistool met zesloop die geladen was. Het was de gendarme Meeus.

Men begrijpt niet hoe de voorbeeldige bediende zich heeft durven vertrouwen in het gezelschap van zulk een gevaarlijk man als de moordenaar van Sivry, zonder hem de handboeien aan te doen.

Hoogstwaarschijnlijk is Meeus, die last had gekregen van zeeziekte tijdens de overtocht van Dover naar Oostende, van vermoeienis in slaap gevallen. Daarvan moet Oblain gebruik gemaakt hebben om door het venster van het portier te kruipen en op de weg te springen. Deze plaats is teruggevonden.

Een vijfhonderdtal meter verder is de gendarme eveneens uit het venster gesprongen om hem te achtervolgen. Bij die vrijwillige duik moet hij verongelukt zijn en de dood hebben gevonden.

Oblain is aan *Het Patijntje* met de overzetboot de Leie overgevaren om in de stad te komen. Een agent van de openbare veiligheid helpt het parket bij de opzoeken.

24 oktober 1876

Oblain is van de trein gesprongen terwijl deze in volle vaart was, op een plaats, vierhonderd meter van deze waar Meeus heeft gesprongen, waarschijnlijk een halve minuut na zijn gevangene, op tweehonderd meter van de brug aan *De Snep*.

Rond zes uur in de morgen is Oblain in het Vlaams aangesproken geworden door een werkmán. Het schijnt ook dat hij te Drongen bij een timmerman wat uitgerust heeft en dan langs de binnenweg die langs de Leie loopt, achter het gesticht van de Jezuïeten is gegaan.

Gekomen aan de tweede brug van de spoorweg over de Leie bood hij daar de bareelwachter zijn uurwerk te koop aan, maar die moest hem naar zijn woning brengen op een kwartier afstand, om hem de achttien frank te betalen. Op dat ogenblik onderzochten enige honderden meter van daar de gendarmen het lichaam van Meeus.

De signalementen welke de werkmán en de bareelwachter hebben opgegeven komen geheel overeen met dat van de gezochte.

Een beloning van drieduizend frank is door het gouvernement uitgelooft aan de agent der openbare macht of aan elke andere persoon die er in gelukken zal de ontvluchte Oblain in de handen van het gerecht over te leveren.

27 oktober 1876

Oblain is te Rijsel aangehouden. Hij moet spoedig na de verdwijning met de trein uit Gent naar Kortrijk zijn gevlucht. Hij ontkent op welkdanige wijze iets van doen te hebben met de dood van de ongelukkige begeleider Meeus.

De Gewelddaad op twee jongelingen te Maalte.

29 juli 1879

In de nacht van zondag laatst is er aan de Maaltebrug een ware gewelddaad gepleegd. Een jongeling uit Sint-Denijs-Westrem en één van Afsnee, die samen een uitstapje naar Blankenberge waren gaan doen en 's avonds van de grote statie (* Gent-Zuid) te voet naar huis keerden, zijn aan de brug op het onverwachts aangevallen en dodelijk mishandeld geworden door drie kerels die in hun hemdsmouwen waren.

Eén der aangeranden is tot driemaal toe in het water geworpen, waarna ze hem op de knieën vergiffenis hebben doen vragen. De ongelukkige schijnt zich in

een zeer bedenkelijke toestand te bevinden. De andere is door de beek gezwommen en alzo aan een verdere mishandeling kunnen ontsnappen. De heren substituut Van Werveke, rechter De Smet en griffier Colpaert zijn gisteren ter plaatse geweest en hebben tot 's avonds hun onderzoek voortgezet.

Dieven hebben schoon spel in onverlichte straten.

9 november 1881

Sedert enkele dagen stelt men in de nieuwe wijk van de citadel de tegenwoordigheid vast van een bende kwaaddoeners, die trachten gedurende de nacht in de huizen te dringen.

Een woning op de Leopoldlaan werd in minder dan tien dagen tijd tweemaal door die heren bezocht. De eerste maal hebben zij een deur opengebroken van een huis in aanbouw, zijn de muur overgeklommen die het afzondert van het-gene dat we bedoelen en hebben er de hand gelegd op alles wat zij vonden. De tweede maal hebben zij gedacht het slot te breken van de deur die op de boulevard uitkomt en ontvreemdden zij de plaat waarop de naam staat van de bewoner.

Het schijnt dat in die wijk het personeel van de politie geheel en al ontoereikend is en dat ondanks al haar goede wil, het haar onmogelijk is overal een doelmatige waakzaamheid uit te oefenen.

Wat meer is, de verlichting laat daar veel te wensen over. Op de Leopoldlaan staat geen enkele lantaarn langs de kant van de huizen. Hier en daar ontmoet men in het midden van de weg een petroleumlamp. Men begrijpt dat de schelmen in deze omstandigheden schoon spel hebben.

Het is te hopen dat er krachtdadige maatregelen worden genomen om zonder verwijl de kwaaddoeners in de onmogelijkheid te stellen hun stieltje voort te zetten.

De Leopoldboulevard wordt een oprecht gevaarlijke kant en we kunnen verzekeren dat daar zelden of nooit een politieagent te zien is. 's Avonds en zelfs gedurende de dag komen er gedurig straatjongens heel hard aan de huizen bel-len en daardoor jagen zij de bewoners schrik aan.

Overal in die wijk moet beter toezicht worden uitgeoefend. Vergeten wij niet dat de inwoners van de boulevards lasten betalen en dus recht hebben op een behoorlijke bewaking van hun goederen en een doelmatige verlichting van de straten.

17 november 1881

De schelmen die buiten de Kortrijksepoort gestolen hebben zijn gekend. Het zijn zeven Duitsers met valse paspoorten en ze gaan zeer stout te werk in hun handelswijze. Enkel en vielen in de handen van de heer commissaris Ghuys, waartussen ze over het algemeen niet op hun gemak zitten. Wanneer aldaar de politie versterkt wordt zullen de anderen ook wel in de klem komen.

Op de Citadel- en Leopoldlanen maakt men voorbereidselen om er gaslantaarns te plaatsen en binnenkort zal deze wijk nagenoeg hebben wat de meeste andere gedeelten van de stad bezitten: behoorlijke politie en verlichting.

5 januari 1882

De gemeenteraad van Gent heeft in zijn geheime zitting van 30 december besloten dat in de Sint-Pieterswijk een hulpbureau van het politiecommissariaat zal worden ingericht. Het zal bewaking hebben over het voorgeborchte van de Kortrijksepoort en geplaatst zijn onder het bestuur van de heer Springael, adjunct-commissaris van de eerste wijk.

12 februari 1882

Het hulpcommissariaat van politie in de nieuwe wijk van de Kortrijkse- en de Heuvelpoort is sedert 11 februari in werking. Er zijn zeven agenten ter beschikking gesteld van de nieuwe commissaris.

Zondag wordt de heer B. Springael om 9 uur 's avonds vanwege de gebuurte met een serenade vereerd en zal hem een prachtige bloementuil worden aangeboden.

Het bijgevoegd commissariaat is gevestigd over de ijzeren weg, in de nabijheid van de nieuwe statie Gent-Sint-Pieters.

Moord op “Dove Virginie” in de Sint-Pietersaalstraat.

24 november 1898

Gisteren verspreidde zich in de volkrijke wijk van de Kortrijksepoort het gerucht dat in de Sint-Pietersaalstraat een moord was gepleegd.

De straat is een lange weg tussen de Kortrijkse- en de Zwijnaardsesteenwegen, meest nog bezet met hofsteden van groentenboeren, doch met hier en daar een groepje werkershuizen. Het is in zulk een groepje dat een

misdaad werd gepleegd.

In het nummer 102 woont aldaar zekere Virginie Beyaert, geboren De Moerloose, vijftig jaren oud, in de wandeling *Dove Virginie* genaamd. De vrouw ging door voor iemand die veel geld bezit en haar bloedverwanten en geburen hadden haar reeds dikwijls aangeraden niet alleen te blijven wonen. Ze luisterde echter niet naar die goede raad, zelfs niet toen zij reeds het slachtoffer van dieven was geweest, die vertrokken waren met de geldkoffer. Toen de schelmen de koffer in het veld aan het openslaan waren werden ze door de nachtwaker verrast en opgesloten. Er moeten dus nog andere boosdoeners geweten hebben dat de vrouw Beyaert geld had.

Ook had ze de gewoonte alle dagen naar de eerste mis te gaan. De vrouw werd echter niet in de kerk gezien en toen de mis uit was zagen de geburen dat de deur van haar woning openstond. Zij traden binnen en ontdekten in de schemering het lijk, dat in de gang op de grond lag. De ongelukkige was de handen samengebonden met een waskoord welke de moordenaars op de koer hadden afgedaan.

De petroleumlamp lag verbrijzeld op de grond. De geldkoffer was totaal ledig. Men denkt dat de moordenaars bezig waren aan het roven van de koffer, als het slachtoffer van boven zal gekomen zijn om naar de kerk te gaan, want ze was geheel gekleed. De boosdoeners moeten haar onmiddellijk vastgegrepen en vermoord hebben door wurging met de koord.

Naar het schijnt had na de poging van diefstal verleden jaar de heer commissaris Coppine al de nummers van de titels opgeschreven, zodat de schelmen niet ver zullen lopen. Ook de neef van het slachtoffer en een wisselagent moeten geheel met de financiën van Virginie bekend zijn, maar deze laatste persoon heeft sedert jaren geen zaken meer gedaan voor de vrouw. De waarde van de gestolen titels wordt geraamd op 26 000 frank.

25 november 1898

Ziehier nog nadere bijzonderheden over de moord op Virginie De Moerloose in de Sint-Pietersaalststraat.

De dochter van de heer De Schepper ging melk bestellen en vond de deur open. De politieagent Geiregat die daar rechtover woont ging het eerst het huis in. De misdadigers hadden het achterpoortje ingestampt dat enkel met een koord gesloten was en langs over het koertje een ruit van de glazen achterdeur met modder bestreken om ze in te slaan. Daar dit niet lukte hadden ze met een mes de ruit uitgedaan van een achterkamer, juist dezelfde die door de eerste dieven werd gebroken en waarvan de mastiek nog niet geheel hard was. Ze wisten dat de vrouw de sleutel van de brandkast aan de halsketting had

vastgehecht en hadden deze afgerukt. Het kan niet anders of het waren mannen die de ligging van het huis en de levenswijze van het slachtoffer zeer wel kennen.

Te oordelen naar de voetstappen op de koer en in de hof waargenomen, moeten ze met twee zijn geweest. Er waren sporen in het land achter de rij huizen, het ene van korte, brede voeten, het ander van lange en smalle. De bijzonderheden hebben vermoedens doen ontstaan op twee personen die zeker niet de beste faam genieten. Zij zijn daarbij ontmoet geworden juist voor het begin van de mis in de kerk. Ze waren in gezelschap van een derde persoon. Men verwacht binnenkort aanhoudingen.

5 december 1898

Inzake de moord in de Sint-Pietersaalststraat hebben zich zeer belangrijke ontwikkelingen voorgedaan.

Op 3 december werd een zekere Lanckrock aangehouden, viskoopman, woonachtig in de Meersstraat, alsook Bruno Van Wijnsberghe, kolendrager, woonachtig in dezelfde straat, door de beschuldigde Lanckrock als medeplichtige aangeduid.

Te Londen werd August De Clercq aangehouden, schoonbroer van Lanckrock.

6 december 1898

De eigenlijke daders van de moord in de Sint-Pietersaalststraat zijn op de volgende wijze ontdekt. Een zuster van August De Clercq heeft aan een gendarme gezegd dat zij enige juwelen had gekregen die aan het slachtoffer toebehoorden. Door vragen in het nauw gedreven heeft zij verklaard dat de moord gepleegd was door haar broer, haar schoonbroer Lanckrock en een derde persoon, Van Wijnsberghe. Zij heeft zelf het adres opgegeven van haar broer in Londen.

7 februari 1899

Aangaande de moord in de Sint-Pietersaalststraat op Virginie De Moerloose verscheen vorige maand de genaamde Bruno Van Wijnsberghe voor de raadkamer van de rechtbank, waar het behoud van zijn arrest werd bekrachtigd. De genaamde August De Clercq werd vorige week te Dover aan de Belgische gendarmen uitgeleverd. Hij loochent alle medeplichtigheid aan de misdaad. Hij beweert zelfs niet te weten waar de Sint-Pietersaalststraat gelegen is. Hij

is in tegenwoordigheid gesteld van een getuige, die hem volkomen herkend heeft als één van de personen welke hij de morgen van de misdaad in de straat heeft ontmoet.

Lanckrock loochent insgelijks alle betrokkenheid, maar hij weet geheel de toedracht. Hij zegt dat de misdadigers het hem hebben verteld.

Het is Van Wijnsberghe die het meest licht in de zaak heeft gebracht en in het gevang belangrijke bekentenissen heeft afgelegd.

De misdadigers waren 's avonds om acht uur vertrokken om bij Virginie in te breken. Ze werkten tot tien uur aan de geldkoffer zonder hem te kunnen openen. Dan gingen ze naar huis om 's morgens terug te keren, wanneer ze naar de mis zou zijn.

Zij kwamen om vijf uur terug. Virginie stond juist op en dat heeft haar het leven gekost. Met haar sleutel konden ze snel de koffer openen en het geld buit maken.

Uit voorzichtigheid hebben zij met tussenpozen één voor één het huis verlaten. De Clercq was de eerste, dan volgden op kleine afstand Lanckrock en Van Wijnsberghe. Aan de statie van Sint-Pieters-Aalst (* toen nog gelegen aan de Parkplaats) hebben ze alle drie een verschillende richting genomen. De ene is de Parklaan opgegaan, de tweede is langs de Kortrijksesteenweg stadinwaarts gestapt, de derde heeft de Smisstraat (*thans Smidsestraat) genomen.

De zaak zal in april voor het Hof van Assisen komen. Men heeft tot nog toe niet de hand kunnen leggen op het geld of de titels welke bij Virginie werden gestolen. Ongetwijfeld werden zij te Londen door De Clercq verkocht maar men heeft evenmin het geld gevonden dat er van voortkwam. De Clercq had er geen cent van in zijn bezit. Hij moet dus alles goed verborgen hebben ofwel zelf bestolen zijn op het ogenblik van zijn aanhouding, door iemand die wel naar Amerika kan gevlucht zijn.

12 maart 1899

De raadkamer van de rechtbank heeft volgende personen naar de kamer van inbeschuldigingstelling verzonden:

- August De Clercq, oud 30 jaar, rijwielmaker, wonende te Londen;
- Francis Lanckrock, oud 35 jaar, schilder te Gent;
- Bruno Van Wijnsberghe, oud 30 jaar, kolendrager te Gent;
- Mathilde De Clercq, oud 25 jaar, huishoudster te Antwerpen.

10 mei 1899

Het Assisenhof heeft uitspraak gedaan in de zaak van de moord op Virginie

De Moerloose te Sint-Pieters-Aalst. Het vonnis luidt als volgt:

- August De Clercq: de doodstraf;
- Francis Lanckrock: 15 jaar dwangarbeid;
- Bruno Van Wijnsberghe: eeuwigdurende dwangarbeid;
- Mathilde De Clercq: in vrijheid gesteld.

Maria De Zutter vermoord door radeloze minnaar.

11 juni 1900

Een geheimzinnige moord heeft vrijdag tussen zes en zeven uur te Maaltebrugge plaatsgehad, in een hofstede op de hoek van de Kortrijksesteenweg en de weg die naar Maalte-statie leidt (* huidige Jockey- of Maurice Maeterlinckstraat; het stationnetje stond op de hoek van de Oudenaardsesteenweg met de De Pintelaan, de vroegere spoorwegbedding).

Zaterdagmiddag om 12 uur heeft men op haar slaapkamer het lichaam van een tweeëntwintigjarig meisje ontdekt. Ze is op het kamertje gesleurd geworden en gewurgd. Ze lag uitgestrekt op een bed voor twee personen. Rond haar hals was een handdoek tweemaal geknoopt.

Het aangezicht was afgrijselijk om zien. In de keel stak zeer straf aangedrukt een prop, welke de wetsdokter de heer Leboucq met moeite heeft kunnen uittrekken. De hals droeg de sporen van de drukking. Men gelooft dat de moordenaar haar gewurgd heeft met de knie op de borst.

In het kamertje kon men het woord *Dood!* in het Frans lezen, met krijt op de deur geschreven. Het gerecht heeft het woord doen fotograferen. Die deur was gesloten. Waarschijnlijk is de sleutel door de moordenaar meegenomen. Een kind van zes jaar is langs een klein tralievenstertje in de kamer moeten dringen om de deur te openen.

Het slachtoffer heet Maria De Zutter. Zij woonde bij haar ouders. Haar broer Hilarius, oud 29 jaar, was juist naar Frankrijk getrokken. August, de andere broer, was sedert de middag een telegram naar de statie gaan dragen. Om vijf uur is hij teruggekomen.

Het slachtoffer had een minnaar in Gent. Haar zuster Mathilda die in Gent woont, heeft van iemand een brief ontvangen waarin stond: "*... Er zijn nog eens krakelen geweest. Haast u, er zal misschien nog tijd zijn om haar te redden ...*"

's Namiddags is het parket ter plaatse gekomen, bestaande uit de commissaris Coppine, wetsdokter Leboucq en drie gendarmen. Op de boord van een dagblad vonden ze in het Frans geschreven: "*... Ik zal nooit van mijn leven meer*

verkeren ..."

Een stukje sigaret werd op de grond ontdekt. Hamers zijn insgelijks door het parket meegenomen. Na een voorlopig onderzoek werd de voorkamer verze-geld. Vervolgens werden de huisgenoten en de geburen ondervraagd.

De zoon August was geschikt vrijdagavond om beer te rijden naar Gent. Daarom kwam hij met de knecht *Piro* omtrent acht uur 's avonds van het land naar huis. Daar zag hij niemand en het eten was niet gereed. Hij zei tot de knecht dat Maria weer weg was en besloot niet naar de stad te rijden om vader en moeder niet alleen te laten.

Vervolgens kwamen de anderen thuis. Men ging aan de deur van de voorka-mer trekken maar deze was op slot. Daaruit besloot men dat Maria weg was. De moeder weende daarover en ging bij de erwten zitten om haar tranen de vrije loop te geven.

Na enige tijd ging alleman naar bed, zonder te vermoeden dat het lichaam van Maria zo nabij lag. 's Anderendaags vonden ze het lijk. Maria had al de kle-ren aan waarmee ze gewoonlijk haar werk deed.

Er was onenigheid in het huishouden omdat Maria met een persoon verkeer-de tegen de goesting van de ouders. Enige dagen voordien had haar broer Hilarius ruzie gehad met de minnaar. Naar hij zei was hij naar Frankrijk ver-trokken om over die zaak niet langer gekrakeel te hebben. Maria had hem een eind uitgeleide gedaan naar de statie. Aan Lisa, de dochter uit *De Drie Koningen*, had zij in het weerkeren nog gezegd dat ze bij het afscheid geschreid had.

Hilarius moest zich bij zijn oom in Comines bevinden. Er zijn twee telegram-men gestuurd waarin hem de dood van zijn zuster wordt gemeld en hij dade-lijk naar huis wordt geroepen.

12 juni 1900

De moordenaar van Maria is gisteravond aangehouden door de heer Coppine, adjunct-commissaris van de vijfde wijk, grotendeels dank zij de inlichtingen van de heer Fossars, gewezen politiebeambte.

De plichtige is zekere Karel Parez, minnaar van het meisje. Hij is in het paleis van justitie de hele morgen door de heer onderzoeksrechter ondervraagd. Hij heeft onmiddellijk zijn misdaad bekend. Daar is ook vastgesteld dat hij geen medeplichtigen heeft en nooit veroordeeld is geweest. De jonge moordenaar die slechts 21 jaar oud is, heeft verder veel leedwezen laten blijken.

Naar hij zegde bracht hij reeds acht dagen de nacht door in de kamer van het meisje. Vrijdagavond kregen zij twist en het meisje wilde van hem scheiden. Parez eiste zijn portret en zijn brieven terug. Het meisje weigerde. Hij wilde

er zich meester van maken maar zij weerstond. Dan heeft hij geweld gebruikt en daar zij begon te roepen heeft hij haar zijn zakdoek in de mond geduwd. Daarna heeft hij haar zonder te weten wat hij deed de keel toegewrongen met een handdoek.

Perez bekende geschreven te hebben op een gazet welke in de kamer van Maria werd gevonden, maar hij loochende dat het woord *Mort* op de kamerdeur van zijn hand was. Hij zei dat het meisje dat moet gedaan hebben, hetgeen onmogelijk is.

Hij dacht nochtans dat zij niet dood was. Toen hij naar Brussel was gereisd had hij berouw gevoeld en een brief aan zijn zuster geschreven. Het onderzoek zal snel vooruitgaan en de zaak zal bij de aanstaande assisen van juli of augustus kunnen opgeroepen worden.

30 oktober 1900

Het gerecht heeft uitspraak gedaan in de zaak van de moord op Maria De Zutter te Maaltebrugge. Perez is door de jury plichtig bevonden maar nam verzachtende omstandigheden aan en veroordeelde hem tot vijftien jaar dwangarbeid.

Perez had tijdens de pleidooien van Mr. Verbesssem overvloedig geweend, maar bleef bij de uitspraak van het vonnis zeer kalm.

Erik De Keukeleire

Fragmenten uit "Sint-Pieters-Aalst, Sint-Pieters-Aaigem en Sint-Denijsplein - deel 1 (1819-1901)", 298 pagina's, oktober 2004, uitgave in eigen beheer.